

HUROK

(2045. Dunacity. Egy külvárosi komputer-bontóban korszerűtlen winchesteren az alkalmazottak különös szöveg és hangdokumentumra bukkannak. A szerző kiléte ismeretlen. Az alábbi szövegtest ennek a részleteit tartalmazza)

*

Néhány perce valaki felhívott, hogy mondjak öt rövid mondatot Atlantiszról. Bár úgy tudom Nan Madolból származom, szüleimet kicserélték, rokonaimat eltüntették, mégis életem legnagyobb részét Atlantiszon töltöttem.

Atlantisz egy ősi szövetség a Legfőbb Gonosszal az Örökkévaló ellen, a jóság ellen. Mondhatnánk Atlantisz elpusztult, de vajon elpusztult-e? – A bizonyítékok hol vannak? Hiszen semmi sem utal arra, hogy Atlantisz valaha is létezett. Nincs Legfőbb Gonosz se, mint ahogy az emberek sem szolgaként élnek, nyomorban, kiszolgáltatva élősködő emberhez hasonlatos lényeknek. Nem, ma egyáltalán nincsenek cinikus gazdasági érdekek. A humanizmus, mint alapvető érték átszövi a mindennapokat.

2002. október 14. Kelenföld

Anyám szerint nem akartam megszületni, a tizedik hónapban kényszerített a szülészorvos ebbe a pokolba, ebbe a nem létező országba, 1955. augusztus 4-én, délben, egy órakor. Az időjárásról nincsenek adataim – kánikula volt, vagy fülledt, zivataros nap – nem kérdeztem meg soha. A legtöbb dolog, minden történet és minden emlék lényegtelené válik, mint ahogy lényegtelen az is, ami rögzítve lesz itt.

1958. nyár.

Apám felkap a nyakába majd nagy lendülettel futni kezd a rét irányába. Anyám hangosan kiabál utánunk - *Laci! Laci! Állj meg! Gyilkos! Elrabolja a gyermekemet!* Apám futni kezd, én ott himbálózom a vállán ülve a magasban.... Anya virágmintás, nyári ruhában rohan nyomunkban...

1998. augusztus. 7. VII, Kerület „Chicago”

Egy álom: Egy ódon lakóház hetedik emeletére mentem egy okkult tudományokkal foglalkozó emberhez. Sokáig hiába vártam a lakásban. Egy idő után valaki kopogott. Egy fura papszerűség lépett be és azt tanácsolta azonnal menjek innen, mert komoly veszély leselkedik rám. Ijedten kifutottam a lakásból, lefelé a lépcsőn, de mintha a tű megakadna egy lemezen mindig ugyanazon az emeleten találtam magam.

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Istennek a szelleme töltetett a mi szívünkbe.” Ez a furcsa idézet kissé túloz talán, mert a legtöbb esetben pont az ellenkezője tapasztalható. Délután alaposan berúgtunk a Rómerrel egy kiállítás megnyitón. Utána lementünk a Bázisra és tovább ittunk. A pincérnő nagyon helyes, fiatal, szőke, barna szemű nő. Egy játékszer tulajdonosának a szeretője. Minden fényévekre van tőlem, azt hiszem rég cserbenhagyott a realitás érzékem. Az utóbbi hónapokban rengeteget ittam, főleg töményt. Ma kora hajnalban verítékben úszva ébredtem fel, majd sírógörcsöt kaptam. Aztán addig ittam, amíg újra álomba nem zuhantam. Kora délután felvándorogtam a Gellérthegyre és betévedtem egy barlangtemplomba, egészen hátra, ahol valamiféle bálványokkal teli szentély vett körül a félhomályban. Egy fehérruhás fiatal pap elektromos orgonán játszott valami egyhangú motívumot. Negyed óra tompa tűnődés után távozni akartam, de a pap váratlanul abbahagyta a muzsikálást, utamat állva felszólított mutassam meg mi van a dzsekim alá rejtve. Döbbsen engedelmeskedtem. Nem tudom mi válthatta ki benne a gyanút, hogy lophattam, talán a kopott motoros bőrdzsekim, vagy copfba fogott hosszú hajam, ki tudja. A pap a megalázó processzus után bocsánatot kért. - *Bocsáss meg, bocsáss meg* - hadarta a motozás után zavartan.

1962. december 9. Erzsébetváros

Nem emlékszem hogyan tanultam meg olvasni. Hét éves koromban szívizomgyulladásom volt. Anyám halála előtt egy évvel mesélte - *Én tanítotlak nem emlékszel nagyon beteg voltál? Arra sem emlékszel, hogy az ölemben vitted fel vizsgázni a Dohány utcai iskolában a harmadik emeletre? Nem volt szabad gyalog felmenned!* Nem emlékszem. Viszont a harmadik emeleti lépcsőházra, a gyerekek csúszkálásától kifényesedett lépcső-padkára, igen. A nagy ablakokon beömlő reggeli fényekre. Kiállításokra, hangokra.

2000. július 3. Budai társasház tetőterasz

„A cyberspace-ben az emberiség el fog tűnni” Olvasta a nyugágyon heverve egy könyvben – *Itt az ideje* – jegyezte meg félhangosan.

A totálisan ellenőrzött társadalom eszközei:

1. Média
2. Bankok
3. Divatok
4. Telekommunikációs kontrol
5. Pszichiátria

"Minden eltűnőben van, az embernek igyekeznie kell, ha még látni akar valamit."

Valamilyen jelentés kell hogy legyen. Időkön túli szolgálat. Rabszolgálat.

1999. október 14.

Valami megmagyarázhatatlan feszültség kerített hatalmába, amolyan szorongásféle, úgyhogy képtelen voltam otthon maradni. Magamhoz vettem egy szakkönyvet arra gondolva leülök egy parkban tanulni. Igazából semmi kedvem nem volt hozzá, bár 2000-ben kell diplomáznom és nem szabad az utolsó pillanatokra halogatni az elolvasandókat. Mindenesetre egyre feszültebb lettem. Valahol megittam egy sört. Rövid tekergés után egy közeli parkban kedvtelenül nekiálltam tanulni. Nehezen tudtam figyelni, személyes problémáim miatt. Valóban, egy szakkönyv se szappanopera. A közeli padok egyikén egy gyönyörű szőke hajú nő ült egy Quasimodoval. Tündér a mutánsok között. Aztán megittam egy olcsó kocsmában egy deci töményt. Egyre gyakrabban úgy érzem meg fogok örülni, vagy már az is vagyok. De el akarom viselni a valóságot, hogy megoldást találjak (...)

1996. december 15.

Nem vagyok ember. Csak organizmus, szerves vegyület. Egy faj mutáns tagja. Egy kellemetlen gondolat. Idegen vagyok ebben az országban: Betolakodó. Az anyámból tolakodtam magam ide.

A fajgyűlölet olyan, mint amikor az ember önmagát akarná szemén köpni. Azért kell egy kis igyekezet. Arcunkat ég felé fordítva, néhány kísérlet után talán sikerül

1997. augusztus 2. Angyalföld, külterület

„Tudok élni nélküle, de egész további életem már minőség nélküli lesz.” Ma épp ez a Roland Barthes idézet jutott eszembe hazafelé a villamoson, Regina. Salve Regina! Valaha úgy hitték azok, akik egymással vérszerződést kötnek, soha többé nem válnak el sorsuk mindörökre összeforr.

2003. december 11.

A dolgok elviselhetetlenek. Minden. Az ittlét. Ha valamely nem földlakó azt kérné mondjak valami fontosat az emberekről, csak sírnék. Aztán megpróbálnám elmagyarázni mi a sírás. Fogalmak, a fogalmaink mit jelölnek? Mit művelünk végül is ezen a bolygón, mit gondolunk a minket körülvevő ismeretlen világról?

"Az én nappalaim sötétebbek, mint az önök éjszakái"

- A műveltség fogalma a hatalmi érdekek viszonylatában
- Nem gondolkodóvá, hanem fogyasztóvá válás
- Széles tömegek világkép nélkül
- Értékrendek gyors inflációja
- Memetika

A képek korszakában a képekbe kódolt üzenet döntő fontosságú. Óriási tömegek

önkéntes és ingyenes reklámfelületté való alakítása.

"- *A '68-as forradalmárok vagy árulók vagy unott bermudai milliomosok lettek*" , nyilatkozta Dixi 1999-ben az egykori Budapesten készült rádiófelvételen. Vásárolj nálunk! S közben a Moebius Rádiót hallgathatod! Popendroll. Kényszerzenehallgatás mindenütt.

1959. április közepe, Kelenföld külterület

Tamáska kinéz a kisszoba ablakán. A barackfa virágai kísérteties földi csillagokként ragyognak a holdfényben. Visszatotyog ágyához átkarolja maciját és elnyomja az álmot. Egy esemény horizont: ahol követhetetlené válnak a dolgok.

2009. május 15.

Amit leírok, nem rólam szól, nem én vagyok. Lehet, hogy velem történtek meg, de nem, valahogy egyáltalán nem én vagyok. Nem tudok azonosulni semmilyen olyan helyzettel, amit rám kényszerítenek, vagy a szükségszerűség rám erőszakol.

A dolgok helyrehozhatatlanul tönkrementek. A süllyedés olyan mély, hogy már nincs idő sem erő a felemelkedésre. A társadalom morális keszonhalála.

Minden kontrollálhatóvá válik, személyes leveleink, érdeklődési körünk, szexuális identitásunk, titkaink, politikai nézetünk, ízlésünk. A Big Brother megvalósult mára, s az emberek boldogan részt vesznek benne. Orwell regénye nyomán készült realitás show-ban a résztvevők ahhoz is hozzájárultak, hogy nemcsak mindennapjaik, hanem hálószoba titkaik, legintimebb tevékenységük is rögzítve legyen és bemutatható a nézők millióinak. Az exhibicionizmus felerősítése volt az első lépés afelé, hogy mindez megtörténjen.

Az a fogalom, hogy „*tömegkultúra*” teljes képtelenség.

Az alkotás extázis, kiszolgáltatni magam egy ismeretlen erőnek, engedni, hogy az áthaladjon rajtam és megnyilvánulhasson. Nem vagyok a művész, hanem talán művészetnek nevezhető a rajtám átáramló láthatatlan „valami”. A régi korok művészei mind névtelenek voltak. Ha ez ma is így lenne, nem akarnának oly sokan azok lenni.

Létezik egy elvetemült rendszer, ami a szorongásra épít. Ez a rendszer a saját idegrendszerem.

2047. szeptember 19. Dunacity, számítógépbontó, winchesteren felejtett word dokumentum

" - *Pénzt kellene adni az embereknek. Mindenkinek, hogy legyenek végre boldogok. Legyen mindenki kivétel nélkül boldog. Legyen lakása, legyen nője vagy pasija.*

Mindenki legyen igazán szép. Mindenki csinálja azt, amit szeret. Aki képeket akar festeni, had tegye. Állítsák mind ki! Fessen mindenki tudatosan rossz műveket. Írjanak olyan könyveket, amelyek tudatosan rosszak. Giccses verseket, buta történeteket. Énekeljen minden hamis torok! Bömböljenek végre igazán tehetségtelen operaénekesek! Az egész világ egy fürdőkáád, egy fürdőszoba, ahonnan kihallatszik az éktelen óbégatás. Alapítson, aki akar új vallást, avasson új isteneket. Éljen a szerelem! Mindenhol lehessen szeretkezni! Minden ember terjesszen vicceket, olyanokat is, amin nem lehet röhögni! A templomokban a papok izléstelenül forgassák ki a szent tanokat! Táncoljon az egész rohad, kurva világ! "

(A gondolatok csak úgy, mint a szavak, amelyekkel kapcsolatot teremtünk, vagy a tetteink, nyomot hagynak bizonyos értelemben. Ahogy egy vízbe dobott kavics, körkörös hullámokat ver, aztán elhal. De csak a centrum számára, a kódarab számára, amely végül a meder aljára ér, és idővel ellepi a hordalék. Ez lenne a magyarázat a kavics felelőtlenségére, önmaga jelenvalóságának és megismételhetetlenségének extázisában? Ott a meder alján? A hullámverés az, ami egyetlen értelmet adhat életünknek? Más kérdés, hogy került az bizonyos kavics a vízbe. [Gil Games 1955, New Jersey]

2002. augusztus 19. 21óra. Budapest, Fehérvári út, Rege presszó

Sz. Nándor ufó kutató, asztrológus: – *"Atlantiszon tiltott állatkísérletek folytak vérszomjas ragadozók kitenyésztésére. Korábban a nagyvadak teljesen szelíd növényevőként éltek az ember környezetében. A lemuriai ember szintűgy békés természetű volt. Atlantisz óta ismeri az ember a rettegést és a lázadást. Azóta fél az Istentől.*

Nincs objektív valóság. Nem létezik megismerhető múlt. A történelem nem egyéb, mint az emberiség bűneinek hazug krónikája. A fennmaradt dokumentumok a hatalmon levők visszataszító klapanciái. (Enola Gay, az atomszívű anya)

A folyó, a part, a szakadék, a hegycsúcs, és minden egyéb, a természet vagy a városok, a falvak, az emberek, egy idegen bolygó ellenséges ijesztő valósága.

Budapest, Boráros tér, Párhuzamos valóságok. A nem létező világ.

....József Attiláról váratlanul a Petőfi híd jutott eszébe, az aluljáró fala tele volt plakátosza az ismert fényképpel, születésének hetvenötödik évfordulója alkalmából. Kissé zavaros emlékképekben jelent meg saját maga, ahogy a Nap utcából egy buliról ittasan hazafelé tántorgott és tekintete beleütközött eme plakátokba. Már későre járt, egy teremtett lélek se volt a közelben. Köszönt a plakátnak, majd lépcsőn felfelé támolyogva hangosan mondani kezdte a Reménytelenült. Mikor felért már annyira szédült, hogy alig tudott megállni a lábán. Mély lélegzetet vett és a híd korlátjára borult. Lenézet a kavargó mélységbe a feketén örvénylő folyam

szemétdarabokat sodort. Beleokádott a Dunába.

2018. február 17. Törökbálinti söröző. Párhuzamos valóságok. A nem létező világ .

Esik a hó. Az ablakon keresztül nézem az utcán elsuhanó mocskos járműveket. Szürke, unott halál. Amíg nem fordulok meg, nem kell néznom őket csak a hangjukat hallom. Nem fordulok meg lassan az órára pillantok. Edények csörrennek, egy pohár koppan az asztalon. Nem mozdulok. Egy hang a nevemen szólít. Nem vagyok itt. Az utcát bámulom. Fázom, a kavargó hópelyhekkal lebegek. Legalább két óra, míg Redzsi hazaér.

Szeretnék látni egy paprikapiros Jaguart tele csótánnyal a naplemente fényében ragyogni. Lábszagú spray-t akarok fújni a város legszebb lotyójára. Titokban hányni az operabálon. Charme-os, hazug tündéreket bámulni fojtogató kacagással.

Nincs eleve elrendelés. Léteznek bizonyos hatalmak, folyamatosan hatalomra törő körök, akik évszázadok óta lehetetlenné próbálják tenni a gondolkodás és döntés szabadságát. Hipnotikus medializáció az emberi tudat befolyásolására. (*Vásároltál már ma....?*)

Élni így is tud az ember; megragad, rág, emészt, és ürít

A gonosztevők által felépített és tökélyre vitt társadalom átvált egy névvel még nem rendelkező elnyomó rendszerbe, ami a jobbgyságot, sőt a rabszolgaságot is alulmúlja. A gátlástalan kalmárszellem az élet minden területét árucikké minősíti át – gyorsan romló árucikké: – *Fizesd ki, használd és dobd el!* Ez a szemlélet transzformálódik át az emberi kapcsolatokra.

1. Olyan világban, ahol a paraméterek folyamatosan változnak, nincsenek paraméterek.
2. Olyan világban, ahol az értékek folyamatosan változnak, nincsenek értékek.
3. Olyan világban, ahol mindent a piac szabályai alakítanak, nincsen kereskedelem.

1995. március 16./ Általános iskola, Budapest / délután 3 óra/ fegyelmi tárgyalás.

A fiatal tanárt láthatóan nem érdekli a megrovás, nem feszélyezi a szentori hang, székén kényelmetlen fészkelődve a főnök íróasztalán tollak és ceruzák között matat.

Igazgató: – *Kolléga! Mit művel?*

Férfi: – *Bocsánat.*

Visszateszi a ceruzát a helyére, szórakozottan bámul felfelé.

Igazgató: – *Tudja magában mi a legidegesítőbb?*

A férfi kérdően ráemeli tekintetét.

Igazgató: – *Az, hogy magában egy szemernyi tekintélytisztelet sincsen!*

Férfi: – *Igazgató úr, magának sokkal rosszabb. Mert magának meg tekintélye nincsen...*

2021. január 12. Szakembertelen

Az irodalom a legolcsóbb művészet. Nem kell hozzá más, csak ceruza és papír. Nem vagyok író, ha az lennék rosszat írnék. Szép szavakkal, a legrágárabbakat.

2020. október 10. Dunacity, tévéhíradó

Kiosztották a Van Gogh Társaság, Levágott Fül díját. Az ünnepségen neves személyiségek megható felolvasást tartottak az utóbbi években öngyilkosságot elkövetett művészek temetésén elhangzott nekrológokból.

A halál nem létezik. A test elpusztul, de a lélek halhatatlan. Nincs értelme az öngyilkosságnak, mert újra kezdődik. Az az állítás, hogy a halál után nincs semmi, az merő optimizmus.

2004. március 2. Budapest, lakótelepi lakás

Az asszony a tévét nézte. Nem a műsort, hanem a villódzó színes képernyőt. Nem figyelt. Utálta még a szót is: Asszony.

Nightmare, Atlantis, Central City - Sirius parki lakás, szemben a szökőkúttal

Egy bolygó, egy földrész, egy ország, egy város, egy utca, egy ház és egy lakás. Ez a helyszín. Érdekes vajon, hogy melyik ország, és az, hogy milyen nyelven beszél az a nép, amely ott él? Tartoztam e valaha is ahhoz a néphez? Csak úgy, mint rabszolga a korbácsoláshoz. Ezen a nyelven tudok beszélni, és közölni. Blabalabla. Érdektelen, amit leírok, érdektelen az, amit személyiségnek neveznek. Mintha itt se lennék. (Irtózáttal nézett végig magán. Undor fogta el attól a gondolattól, hogyha majd meghal, látni fogja saját élete teljes panorámáját, hogy mit rontott el. Csaknem felüvöltött. – *Nem, nem!Ez nem én voltam!Soha nem akartam így élni!Rossz, rossz volt itt! Nagyon!....*)

Fűvel benőtt, elhanyagolt terület, a távolban a szürkés víztükroön táncol a délelőtti napfény. Egy kasza pengéje a gyomot hasítja. A penge a talajba fúródik, nem gyakorlott kéz tarthatja. Nagy nehezen kirángatja a beszorult kaszapengét, másik kezével letörli verítékes homlokát egy meghatározhatatlan korú, barna hajú férfi. Bosszúsan a fejét csóválja. Hunyorít.

2011. október 18. kedd, 0:34. Külterület

Lábaim valahogy mozognak és talán ezt járásnak, nevezik, vagy járkálásnak: aztán leülök, és a reszket a kezem. Észlelem a fizikai jelenlét minden tünetét. Látás, hallás, szaglás, érintés. De mégis mintha már nem is az én lábam, kezem, szemem, fülem lenne. A hely koordinátái pedig adottak. Aztán megint a kérdés „ahol a te szíved ott a te kincsed?” Gazdája vagyok valami olyasminek, amittől szabadulni képtelen vagyok, Legyen már csönd, kiáltanám, hiszen sípol a dobhártyám és ezt a hangot képtelen,

vagyok elnyomni. Tehát megint a hallás. Nem, nem vagyok halott, a pokol hangjait hallgatom

2016. december 8.

Álmomban a Nyugati pályaudvar peronján csókolóztunk, előttünk egy régimódi gőzmozdony dugattyúi sisteregtek. Méregzöld hosszú szoknya volt rajtad, bordó, szörme szegélyű kiskabát takarta mellkasod. Hajnalodott a nap a keleti oldalon a Podmaniczky utca felől éppen a házak fölé emelkedett, fénye kibontott hajad súrolta. Szemed könnyes volt és az ellenfény különös izzással töltötte fel. A sistergéstől, amit az izzadó gőzmozdony lövellt ki nehezen lehetett érteni a szavad. - *Nem, nem maradhatsz itt!* Ismételtted és húztál magaddal felfelé a vagon lépcsőjén. - *De hát nincs is jegyem!* Próbáltam válaszolni zavartan. A fejed ráztad most már vadul: - *Nem érted! Ide nem kell semmiféle jegy! Azonnal szállj fel!* Mezítláb voltam és éreztem a hideg vaslépcső durva érintését, ahogy lépdeltem felfelé. Fent a vagonban egy üres kupéba lökdöstél be, majd szemben velem leültél. Kihívóan rám villantottad szemeid. - *Most már itt vagy! Innen nincs visszaút, sem állomás, sem leszállás soha többé!* Nevetni kezdtem, a vonat nagy rándulásokkal elindult. - *Ne nevedd! Soha többé nem fogsz már emlékezni semmire! Még a nevedre sem, csak énrám!* A vonat belülről egy különös terű szobarendszerré alakult, tükrökkel, nehéz faajtókkal - néha beszédfoszlányok keveredtek a zakatolásba. De senki mást nem láttunk magunkon kívül. Kinéztél a havas tájra és a meglepetéstől eltakartad a szád, mert a tél robogás közben átalakult, és pillanatok alatt nyár lett, a fák lombot növesztettek, majd villámlani kezdett és trópusi zivatar tombolt. Hátradóltél a plüssel bevont ülésen. Szétnyitottad a kabátod, alatta meztelen melleid ragyogtak. Elbűvöltem tekintettem rád. Izgatottan magadra mutattál: - *Nem látod, nincs rajta mellbimbó? Olyan vagyok, mint egy szobor, csak organikus! Nincs itt helye másnak! Nem szülhet ezen a vonaton senki!* Dzsekim zsebéből lila színű lapos üveget húztam elő, benne könnyű folyadék. - *Igyál!* Adtam át az üveget. Megragadtad és a palack rézkupakjába töltöttél majd lehajtottad. Utána magam is ittam egy nagyobb kortyot majd visszacsavartam a rézkupakot a lila laposüvegre. Ettől a pillanattól kaotikus lett az álom, mint valami LSD trip, erotikus pózokban láttam magunkat, aztán virágszirmok sodródtak be a robogó vonat lehúzott ablakán, nyomába ezernyi apró pillangó. Teljesen ruha nélkül voltunk, de a testünk nem a megszokott volt, hanem kristályosan tiszta ragyogás. Mindenhonnan énekhang visszhangzott és valami tompa monoton ritmus.

A vasútállomás kihalt várótermében dermesztő csönd. Por szítál a ferdén bevilágító neon-fénysávba. A férfi zsebébe süllyeszteti kezét, majd kiüríti a zsebpiszkot a csikkekkal teleszórt piszkos sakktábla kövezetre. A halovány derengésben a falon néhány obszcén falfirka és trágár mondatok rajzolódnak ki. Balra pillant. Ekkor veszi észre a táskát a pad mellett a földön. Ahogy közelebb lép látja: nem is táska, hanem női retikül. Rózsaszínű, türkiz-zöld szegélyezéssel, kopott sárgaréz csattal. A vállszíj is türkiz-zöld színű. Megfordul és abban a pillanatban egy robogó vonat hangja és a végtelen hosszú szerelvény látványa dermeszti meg az idő horizontját. A kocsik végeláthatatlanul gördülnek egymás után, kivilágított kupéablakok mögött nem ül senki. Aztán hirtelen újra csend. Távozni készül, de mintha egy sóhajtás hallatszott

volna a retikül irányából. Mély és szomorú női sóhaj. - *Nem, ez nem lehet,* - gondolja
- *nincs itt senki.*

2017. október 16. Töredék

Kissé elhízott, ugyanakkor mégis nőies test terpeszkedett a trónhoz hasonló karosszékben. Ruházata méregdrága bársonyból készült lila kosztüm; a közepesen dekoltált felsőrész mögül kikandikáló mellkast súlyos gyöngysor ékesítette. Arcára valahonnan árnyék vetült, ami elrejtette vonásait. Doktor Parach Zita, a Városállamok Szövetségének elnök asszonya összezárta combjait. – *Se ki, se be!* Hahotázott. – *Hagyományaink szerint minden állampolgárnak a szabadulás illúziójáért történő havi befizetések számlaegyenlegén rögzíteni kell minden mozgásfázisban érzett kellemes érzés adóját, ami nem kamatmentes kötelezettséget ró a teherviselő félre!* Combjai szorításakor veríték cseppek hullottak a patika tisztaságúnak nem mondható hivatali büfé múmárvány padozatára. Szinte énekelt a hangja, igaz kicsit torzan és hamisan: - *Fortunatus Bastardus!* Kicsi, manóformájú, nemében meghatározhatatlan emberke közeledett tvisztelő mozgással a szomszédos sötét teremből a büfé félhomályos szegletében ülő felcsúszott szoknyájú elnök asszonyhoz. Pöttyös, szürkés-kék kötényt viselt moha zöld nejloninggel és zsírosan csillogó, sárgás színű csokornyakkendőt. A verítékcseppek cseppek addigra már tócsáva növekedtek. Fortunatus Bastardus féltérdre ereszkedett és betegesen alázatos mozdulattal repedezett tenyérével merített belőle, majd mohon lefetyelni kezdte az egyre inkább szürkés-vörössé váló undorító folyadékot. A szürcsölésbe váratlanul régimódi pénztárgép csörömpölése vegyült, valamit számlázott a láthatatlan személyzet. A bepárasodott ablakon cikázó esőcseppek futkároztak, valahonnan kintről kutyavonítás, gyermeksírás, káromkodás valamint egy mozgólépcső hajtóművének kattogása is hozzáadódott a zajokhoz, amit a folyamatos szürcsölés tett még elviselhetetlenebbé. - *Minden cseppje aranyat ér!* Fröcsögte a torz manószáj. - *Asszonyom! Drágaságom!* A törpe elsírta magát és kötényéhez hasonló mintázatú piszkos zsebkendőbe fújta kelésectől éktelen, mitesszeres orrát. Parach Zita átadta neki a pumpát. A manó vadul utánakapott, kéjes vigyor vonaglott arcán, egy mozdulattal félrerántotta a kötényét és a pumpa szelepét a köldökébe tömte. Szandálos lábával esetlen igyekezettel pumpálni kezdte magába a levegőt. Mikor készen lett gyorsan parafa dugót nyomott a szelep helyére, de így is hallani lehetett egy szellentéshez hasonló szisszenést. A büfé váratlanul sötétségbe borult, mint valami színpadon s már csak hangok hallatszottak: Csoszogás, nyögés és zihálás: a párzás eltűzött, karikatúrisztikus hangjai.... Mintha soha nem akarna megvirradni.

A szabadulás illúzió. Nincs tenger, csak száraz, elkínzott meder. Felfogatatlan, koordinálhatatlan térség.

Csak a mocskos buszablak létezik, behavazott, latyakos úttest, és azon csúszó-mászó barátságatlan emberi lények. Isten az agyamban.

Minden a hazugság része. A 'hazugság' és a 'minden' összetartozó, szétválaszthatatlan fogalmak. Váratlan egy szó jutott eszébe: kamouflage.

1991. Január 30. Bem mozi

Százötven évvel a rézbőrűek legyilkolása után Zarathusztra végre igazán sírni tudott. *Nem, nem* – hüppögte kifelé jövet a moziból – *Winnetou, nem halhatsz meg...*

2008. augusztus 15. Újra a moziban?

„Aki az igazságért harcol, annak a fizetsége az igazság. Ám az emberek jelentős része mintha mégis kevesellné ezt...”

2009. február. 7. Belvárosi pub, záróra

A főpincér a számlákat rendezgeti, céduláit nézegeti: – *Tetszenek tudni, jövőre itt kaszinó fog épülni. Tiszti kaszinó. Mindenki tisztulni fog innen...*

2022. március 14. Dunacity. Démon Köztársaság

"A halál és minden a világon, ami irtózatossá látszik, minden nap szemeid előtt lebegjen! Leginkább azonban a halál. Sohasem fogsz akkor közönséges dologra gondolni és nem is fogsz túlságosan vágyakozni valamire." (Epiktétosz)

Valahonnan egy belső hang érkezett: Magam áldozom fel, mert nincs senki, aki ezt a poklot eddig lejegyezte volna...

A bolygó neve: Halál

Létezik e harc nélküli világ? A béke és nyugalom. Ha az ember füle képes lenne meghallani mind egyszerre, csak egyetlen percig a természet folyamatos halálsikolyát, az emberek halálba zuhanó fájdalmas jajkiáltását, a megkínzott testek iszonytató ordítását, artikulálatlan üvöltését, minden állatét, rovarét, talán más lenne a holnap.

1960. Kelenföld, nyári éjszaka.

Fekete eső. Fenyőfa villanyoszlopok 100 wattos izzóval. Távoli mennydörgés. Hatalmas villámnyaláb csap le a közelben, megremegnek a falak. Nagyfi benyit a szobámba, félálomban mosolygok rá. Vizes árok kőkorráttal kis híddal. Távobbi salakos sportpálya, kapufákkal. Balra a kukoricás, mögötte az Andor utcai iparvágány. Éppen mozdony tolat a Hengermalom felé.... Nagypám a diófa alatt a kispadon ül összesodort újság van a kezében.

1967. augusztus vége, Kelenföldi lakótelep

Anyám magából kikelve üvölt le a játszótérre:

- *Tamás! Jössz ki, de azonnal a homokozóból te istenátka! A lépcsőházban tovább kiabál: - Hiába mondom ennek a gonosz gyereknek, hogy ne menjen a homokba, nem győzők már utána takarítani! Minden csupa homok! Laci, verd meg végre ezt a gyereket, nem bírok vele. Olyan szemtelen, én hiába ütöm, férfikéz kell már*

ide! Sírva ordítok én is: - Nem csináltam semmit, hagyjál már, csak játszottam! Kész a botrány, zeng az egész ház. Nyaklevesek, majd bent a lakásban lehúzza a strandpapucsát, és azzal üt. Veszekedések, cirkuszosok. Apám bejelenti el fog válni(...) Az kék papucs.

1973. március 15. Budapest, Kőbánya, ID Szakközépiskola

Március tizenötödike nem volt munkaszüneti nap, mint "novemberhét" a nemzetközi munkásmozgalom, a prémiumosztás és a megvesztegetés nagy ünnepe. Tanítás nélküli munkanap. > Be kellett menni. < A helyszín most is az iskolaudvar. Kora délután. Félig katonai, félig rendőri alakulat várakozik: Katonák és egy német-juhász kutya. Az egyikük – mint valami kaszkadőr – több réteg védőruhába bugyolálva futásnak ered. Vezényszó, a kutya pillanatok alatt beéri, fém szájkosarával ütést mér rá. A kaszkadőr a földre terül. Pár perc múlva ismétlik a jelenetet, szájkosár nélkül. A megvadult állat szagatja, marcangolja a már földön fekvő rongyait. Egy újabb füttyintés, a kutya lenyugodva visszatér. Hízásnak indult köpcös tányérsapkás katonatiszt lép a mikrofonhoz: - *Most pedig kedves fiatalok rövid bemutatót szeretnénk tartani arról a legendás harci szerszámról, ami Néphadseregünk kézfegyvereinek legjavát képezi. Szovjet gyártmányú, Kalasnyikov névre hallgató, kézi gépkarabély. 800 méteren belül pontos lövések leadására képes, gyorsasága a legjobbakéval vetekszik. A Vietnamban az amerikai agresszorokkal küzdő elvtársak is e fegyverrel harcolnak hazájuk függetlenségéért. Most pedig – vaktölténnyel – a honvéd elvtárs lead egy sorozatot. A hangját figyeljék! Ahogy zenél....* A szomszédos csokoládégyár falai értetlenül visszhangzottak a lövésektől.

Apám beszélt először a tüntetésekről. Az Amerikai Nagykövetségre mentünk megnézni a Holdra-szállásról készült dokumentumfilmet. – *Tomi, te nem tudsz semmiről, úgyhogy jobb, ha hallgatsz. Hallottad, hogy diákokat vertek meg rendőrök, csak, azért mert kokárdát tűztek a kabátjukra? – Tudsz te bármiről egyáltalán? Na mindegy. Ha nagyobb leszel talán megérted.*

A Meteorológiai Intézet jelenti: Budapest felett az égbolt borult, szórványos esőzések, hűvös idő várható. A legmagasabb nappali hőmérséklet plusz 6 – 8 fok körül lesz, ami estére a nulla fokot is megközelítheti.

Az iskolai ünnepély nyomasztotta, felhívta barátját, K. Antal fiatalkorút. Ahogy a 7-es busz áthajtott az Erzsébet hídon, már látszott a tömeg a Petőfi szobor körül. A munkásőrök már kezdték kifelé szorítani a térről az embereket. Mindegyiküknél géppisztoly, pontosan olyan, mint amit az iskolai ünnepélyen látott. Az egyikük egészen közel volt hozzá, hogy még hallja: – Na, menjenek szépen haza emberek, jó műsor lesz a tévében... Hirtelen éles füttykoncert vette kezdetét, majd kaotikus jelenetek. Futva az Erzsébet híd lábához értek, de az ellenkező oldalról is rendőrök érkeztek „zsuppkocsikon” gumibottal a kezükben. Felrohantak a híd lépcsőjén és megkönnyebbülten látták, fent minden nyugodt. Átsétáltak Budára. Ma már nehéz megérteni, miért, de mégis úgy döntöttek, visszamennek a városba. A kokárda a melléről bal karjára kerülve nemzetőr szalaggá alakult. Most a Lánchíd felől érkeztek. Besötétedett és esni kezdett. A belváros nyugodtnak látszott, de ahogy a Petőfi Sándor utcába értek izgatott, hajszolt tömegbe botlottak. Az egyik keresztutca

torkolatában kék fénnel villogó Moszkvicok várakoztak, majd rendőrroham vette kezdetét. A fejvesztett menekülésben még hallotta: – *Futás! Jön a Gestapo! Jön a Gestapo!* Kiáltások, sikítozás, már csaknem kiért a "Felszab" térre mikor egy erős mozdulat visszapenderítette azt az 50 kilogrammot alig meghaladó súlyt, ami testének akkori tömegét alkotta. Két „krombi kabátos” civil hátra tekerte karját, majd durván a Corso étterem előterébe tuszkolta. Talán volt ott néhány vendég is. Ütésekert kapott a fejére, amit egyáltalán nem érzett. Egy farzsebében kotorászó kéz kiemelte igazolványát és szinte azonnal újra az utcára lökte. Mindenhol rohanó emberek, villogó rendőrautók. Az eksztázist fokozta, hogy barátja cserbenhagyta – *Tóni! Tóni! Hol vagy?* Üvöltözte maga körül forgolódva, menekülés közben...

Az árulás természetes cselekedet – a piacon.

2023. december 21. „Tévé-torna” Retroadás, George Orwell tiszteletére
...Rövid bemelegítés után a televízió készüléket kihúzzuk a konnektorból, mellmagasságba emeljük, majd egyenes testtartással a nyitott ablakhoz lépünk, és nagy lendítéssel kihajítjuk a fenébe...

2017. szeptember 12. Dance Of Death , Dunacity Alternatív Kommunikációs Iroda. - "Nemzetek lesznek, és nemzetek vesznek" De ilyen lassú, a csúszó-mászó nyálkás vonaglására emlékeztető haláltáncot talán még nem láthatott a világ.

" Tíz erős dolog van a világon bölcseink szerint: - a szikla erős, de a vas széthasítja, a tűz megolvasztja a vasat, a víz eloltja a tüzet, a felhők magasra viszik a vizet, a szél elűzi a felhőket, az ember ellenáll a szélnek, a félelem megrettenti az embert, a bor elűzi a félelmet, az alvás elűzi a bort és a halál még az álmot is elsodorja. De mindennél erősebb a szeretet, mert az dacol a halállal és túléli azt."

A nap kiszívta a földből az összes nedvességet. A felhőtlen nyári égbolton nagyon magasan egy madárpár körzővel rajzolt ívei - hol távolodva, hol közeledve - messzire vitte a vándor tekintetét. A gyaloglás kifárasztotta, de valami nyugtalanság képtelenné tette, hogy pihenjen akár néhány percet. Visszafelé ment az időben, bár órája nem volt csak a belső időmérték. Hosszú ideje van már úton. Nem is az idő, ami nyugtalanította, hanem a kérdés: - mindez hazugság-e, vagy csak egy álom kezdete? Hazudik-e vajon, ha azt gondolja, a nyarak örökké tartanak és útján végül célhoz ér? Zsebébe nyúlt, és észrevette, hogy a vékony vászonzseb rojtosan lyukas és tenyere saját combjához ér. - *Saját comb?* Harsányan nevetni kezdett és leült végre egy fa tövébe.

1974. július. Agárdi strand

Lányok, gyönyörűek, természetesek, naptól barnítottak, akkoriban még nem jártak szoláriumba és nem borotválták magukat, nők voltak, olyanok aminek születtek. Tizenhét forint volt Agárdig a vasúti jegy ára, és ötven egy napra egy hétfélig ház bérlete. Érettségi ajándékként ez volt az első nyaralásom. Egyik este a

Nádfedelesebe mentünk és grogot rendeltünk, mert kicsit hűvösebb volt az idő. Az ital lángját tenyeremmel próbáltam lefojtani, de a forró pohár a bőrömhöz tapadt és kört égetett bele. Fájt, de mégis jót neveltünk. Sokáig megmaradt a helye. Egy hét, talán ez az egy hét, amire tudok emlékezni. Egy hét szabadság. Annyira lebarantam, hogy télen is megmaradt a színe. Akkortól kezdtem járni strandra egyedül is. Olcsó volt minden, és a viszonylagos jólét szocializmusba csomagolt álmvilága rám is vetített némi örömeket.

Üresség. Ugyanakkor a mindig jelen levő, lappangó, rejtőzködő szorongás. Létállapot. "A szorongás otthontalanná tesz." A semmi, az üresség jelenléte más, egy tompa moraj, valahonnan nagyon mélyről, az öntudat védekező, hátráló, rezonálása, az el innen, a mindegy hogy hová, csak innen el titkosított parancsa.

Váratlanul két mondat idéződött fel benne. „*Leteszem az érettségit, aztán tűnök innen a francba, már a repülőgépen törni fogom a magyart*”

„*Hazaszeretet? Mondd meg légy szíves miért szeressem ezt az országot? Adott ez nekem valamit, valamit, aminek örülni is lehet? Nem tanulhattam azt amihez kedvem volt, nem dolgozhatok azt amit szívesen csinálnék, lakásom se lesz soha, itt mindenről le kell hogy mondjak, már húsz évesen is végleg, hát lehet ezt az országot valamiért is szeretni?*”

Az első mondatot egy osztálytársától hallotta 1973-ban, akivel később Agárdon együtt nyaraltak, aki szintén kint volt a tüntetésen, de nem kapták el, csak valaki besúgta a tanároknak, hogy ott volt. A másodikat több mint tíz évvel később, 1986-ban egy lánytól, séta közben, az akkor még Népköztársaság útjának nevezett Andrassy úton.

Hazaszeretet fogalmát gyerekkorában először nagyapjától hallotta „- *Egy süllyedő hajóról a patkányok menekülnek legelőször, de a kapitány soha nem hagyja el a hajót.*”

Arról persze nem volt szó, hogy hogyan és miért került pont erre a süllyedő hajóra, és hogy mindezért miért kell neki is vele együtt pusztulni, de nagyon bátor és romantikus mondatként élt benne. Nagyapja, azt, akit ő kicsi gyerekként folyton csak birtokos jelzővel emlegetett – nagyapámm, keményen hangsúlyozva a m-et, katonatisztként az első világháborúban halálos fejsérülést szenvedett, egy ütközet során. Hanzi, a tisztiszolga, több mint barát, nem engedte, hogy eltemessék. Hazahozta a tetszhalott fejbe lőtt 21 éves fiatalembert, akit sikeresen megműtöttek vissza az életbe. Hanzi, amíg magához nem szólította a Teremtő, rendszeresen látogatta. Kint ültek a kertben – két idős férfi –de nem szóltak egymáshoz egy szót sem, csak néztek együtt valahová, nagyon, nagyon messzire.....

2005. december. 12. Az egypártrendszer fennmaradásának titkos története.

Ebben az esetben is a Föld nevű égitest északi féltekéjén lévő kicsinyke medence formájú területre fókuszál az ismeretlen figyelem. Az ittlét elnyújtott pillanatainak másodpercnyi örületében mondattöredékeket hallani. Nyelvtani káosz, a fordító

bajban van, az univerzum egységes nyelve, nem tartalmaz ilyen fogalmakat. S ha még fogalmak lennének is, az asszociációk bizarrsága újra megfejthetlenné teszi a már majdnem értelmezhető hangsort. A beszélő öltönyt visel, fehérgalléros inggel, nyakkendővel, fejét beszéd közben ide-oda billentgeti, mozgatja, mutatóujjával gesztikulál. Aztán táncra perdül, a mozdulat kissé erőltetett, karjait széttárva idétlenül kalimpálva ugra-bugrál. A bábhoz hasonló mozgás egyre bizonyosabbá teszi a feltételezést, bábszínházban vagyunk. A bábszínház eredetéről a lexikonok megbízható információt közölnek. A hasonlat mégse helyes, hiszen nem látjuk a bábót ráncigáló fonalat. Nem vagyunk bábszínházban konstatálja a csöndes kozmikus szemlélő, de már korántsem oly magabiztosan. Mármost, ha nem vagyunk bábszínházban, és nincs, aki mozgassa a figurát, miért utal mégis minden oly meggyőzően és kíméletlenül erre a feltételezésre? Mi lehet a háttérben? Vagy nincs is semmilyen háttér, természetes mindez?

Ma éjjel azt álmodtam, minden jelzőlámpánál fizetni kellett, hogy átmehessek a zebrán.

1937. Budapest

"Milliók készek arra, mintegy varázslat hatása alatt, hogy engedjék magukat megnyerni, megtermékenyíteni, sőt azt is, hogy erőszakot is kövessenek el rajtuk, s minél többet kíván tőlük az új ige hirdetője, s mindent ígérő, annál inkább megadják magukat. Ami tegnap még legfőbb gyönyörük a szabadságuk volt, azt az ő kedvéért szívesen eldobják, hogy minden ellenállás nélkül vezettessék magukat; ily módon a régi tacitusi szolgaságba bedőlni ismét és ismét beteljesedik, hogy a szolidaritás tüzes kábulatában a népek önként vetik magukat a szolgaságba és még dicsőítik is a korbácsot, amellyel ütik őket."

2000. november 1. Halottak napja, Lágymányos

Egy félelmetes álomból ébredtem fel, alig egy órája. Azonnal fölöltöztem, lementem az utcára, vettem egy szendvicset és egy sört. Rengeteg embert láttam jönni, menni, ordibáltak, be voltak baszva rendesen. Mintha az álom folytatása lett volna.

2010. május 23. Híd a Szabadságba

"Kinyír minket, kinyír minket az ocsúdás"

Azok a borzalmas pillanatok. Az állandó szorongás, már-már halálfélelem. Egészem kicsi gyermekkorra óta tapasztalható érzés, olyan, ami minden porcikáját folyamatosan áthatotta, az iszonyat, ami ember-mivoltunk, és egész elhibázott gondolkodásunk végterméke, világba belevetettségekünk és mulandóságunk,

hitetlenségünk gyötrő bizonyítéka. Ezzel együtt kell élni. A nap szinte minden órájában. Hogy mitől is rettegett? Talán mindentől, de legfőként valami iszonyatos büntetéstől, azokért a bűnökért, amit elkövetett, vagy gondolatban elkövetett. Kitérni soha nem tudott, a szégyen földhöz verte, aztán már nem is küzdött ellene, mert tudta erősebb nála. Egész személyét áthatotta a befejezetlen gyermeki kiszolgáltatottság, a felnőni nem tudás. Talán mikor az évek már visszavonhatatlanul meggyengítették testi erejét, akkor eszmélt, hamarosan véget ér a játék, és még nem tett semmit sem. Semmit másért, és még önmagáért sem, legalább annyit, hogy csitulni tudjon a félelem. Ezért és még ezer ennyiért sem vállalt soha gyermeket, nem akarta a folytatást, mert nem tudott egyetlen értelmes, igaz választ, amiért megszületni érdemes legyen.

1960. augusztus 3. Kelenföld

Apám a régi rádió gombját tekergeti, mindenféle kozmikus zaj, beszédfoszlány, mintha a hangok átkeverődtek volna a látomásból a valóságba. Egy szignál, a Szabad Európa Rádióé, aztán Anyám hangja is idemixelődik az időn túl: – *Laci, halkítsd már le, meglátod fel fognak jelenteni, vagy inkább kapcsold is le.... Nem érted! ... Jaj, hogy lehet egy felnőtt férfi ilyen felelőtlen, az egész családját bajba hozza még!* – Az emberek haszonlesésből mindenért feljelentették egymást, így a Szabad Európa Rádió hallgatásáért is.

„*Három per három(...)* van kastélyom, és nem bánom.” Gőz Simon, - Nagy a nyelvem, de nincs elég segg - című kötetéből.

1980. november 21. Józsefváros, Nap utca

A szoba olyan rendkívüli kuszaságot, elhanyagoltságot mutatott, mint valami menedékház, vagy hajléktalanszálló. Bár egy tény mindenképpen meg kell állapítanunk. 1980-ban nem voltak hajléktalanok. Az ablakok a Nap utcára néztek, ami csak nevében hordozta a fény és az élet izzó ragyogását. Maga az utca is olyan volt, mint ahol soha nem süt ki a nap. Se éjjel, se nappal, hanem valami félhomályos, szutykos derengés. Omló vakolatú házfalak, golyó ütötte sebhelyekkel, elhanyagolt, hűgyszagú kapubejáratok – mindent beborító szürkesség. Az embernek néha olyan érzése támadt, mintha az összes szín eltűnt volna, még a járókelők arca is szürkére lenne festve. F. Rezső az ágy szélén ült és a gitáron pötyögött valami blues-szerűséget. Egy kövérkés harmincas nő nyugősen ásítózott a szoba másik felén levő rogyadozó heverőn. Rezső letette a gitárt, belekortyolt a pálinkás üvegbe, megtörölte fekete keretes dioptriás szemüvegét, majd lakonikus bölcsességgel megszólalt. – *A lejtőn Gyulám igenis van megállás. Az alján..* Gyula megállt az ajtóban elmosolyodott és hórihorgas testét kissé előredöntve valamit mondani akart, de végül csak legyinteni tudott és az az asztalra tette a nála levő szatyrot.... – *Délre mondtá a Laci hogy jön, igaz?* – Kettőre – szólt köbe az előbb még ásítózó nő, – Kettőre, és hoz még biztos piát, az kell a felolvasáshoz. – *"Adj innom valamit, valami égető erőset és nagyon keserűt"* - szólalt meg váratlan Tamás, aki addig egy folyóiratot

lapozgatott " - *"Keresek egy istállót, csókolózni akarok a legmegfáradtabb, szőrök hullajtóbb szamarakkal"*, fejezte be Rezső az idézetet és újra a gitárhoz nyúlt.....

2010. október 19. 21:10 Budaörs, Raktárváros

Egy targonca emelőtalpa billen a toronymagasságú ládák közé. A ládák feliratok angol nyelven. Udvarszerű térségen keresztül vág egy leolvasó kézi-komputerbe számokat szkennelő hosszú hajú lány, arcát elfordítva, mintha el akarná kapni a tekintetét a figyelő kamera elől, szinte rohan. A közeli épület tetejéről egy bagoly röppen fel, lassú szárnycsapásokkal suhan az éjszakai sötétségbe. Párhuzamosan a biztonsági terem monitorjain látni mindezt felülről.

A halálvágy az egyetlen reális és beteljesíthető vágy az életben. Az ismert poklokból való szabadulás.

2013. január 12. Külterület.

Hivatallá züllött világ, démonkarok és emberroncok. Vajon a születés nem ugyanaz, mint a pusztulás? Értelem nélküli áldozat. A kopasz fát nézte a ház előtt. A diófát, ahogy az éjszakai ködbe kapaszkodik, ágak a semmibe. Aztán a rozsdás kertkaput. A fű az olvadó hó alól szutykosan lélegzett, haladék a téltől, haladék a jövőtlen időtől.

2012. április 22

A skizofrénia, mint természetes létállapot.

1999. március 26. Gondolkodó Antikvárium, Budapest

"A szavak meghatározott jelentése, ennek a társadalomnak a jelentése. Soha ne feledd, hogy az ellenség nyelvén beszélsz, az ellenség gondolatait gondold."

Minden csak töredék, emlékfoszlány. Egy kép elindul, aztán szertefoszlik. Akár a ketrecbe zárt vadállat. De akik már a rács mögött születtek, annak miért nem természetes mégse mindez, honnan van ez az őrjítő kín, honnan jön a soha meg nem élt emlékek idézete? A puszták messzire hívogató illata, a perzselő nyár, a forrás hús vize, és a telek fagyától biztonságot nyújtó barlang mélye?

Közös szív, közös ritmus, egy út.

1972. február 24. Budapest - California, Zabriskie Point

Mint valami világító, nyálkás köpet, hideg, kékesszürke neonfényekben foszforeszkáltak az Astoria buszmegálló házfalai. A magasba vesző fák koronái közül madárszar potyogott az egyre ingerültebben várakozó utasok fejére, éktelen és folyamatos csiripelés közepette. Tamás a kapualjba húzódott. Még most is a film hatása alatt volt, nem véve tudomásul a körülötte zajló infernális valóságról. Az

elhúzó járművek bömbölése a kipufogó gázok fojtó keveréke és ez az egész lucskos és kopár budapesti éjszaka nem ért fel a tudatához.

1973. február. 18. Kelenföldi lakótelep

Hogyan lehet kibújni abból a társadalomból, aminek egyetlen részletével sem tudott azonosulni, egyetlen törvényét sem érezte legitimnek, az igazságosságról már nem is beszélve? „Az igazság relatív, belefér ez is, belefér az is”. Ezt valahol olvasta, vagy inkább hallotta, már nem emlékezett kitől. Azt viszont minden idegszálával érezte, hogy nem igaz. Igen igazság csak egyféle van, és törvény is, ami mindenkire vonatkozik. Tizennyolc éves volt és egyetlen elviselhetetlen vágy kínozza, a szabadulása. Szabadulni egyenlő volt számára a szabadsággal.

Ezt az érzést először talán tizenöt évesen 1970-ben érezte, amikor hirtelen indíttatástól vezérelve egy derűs tavaszi napon, talán április lehetett – fehér vászonfarmer és fekete ing volt rajta – leszállt az egyes buszról a Clark Adám téren, és nem ment be a gimnáziumba. Felsétált a Budai várba. Igen könnyűnek érezte magát, nem foglalkozott a következménnyel, nem érdekelte mi lesz, ha lebukik, ilyet még sose csinált. Nézelődött, kószált csak céltalan, a Mátyás templom közelében levő büfésonon vett magának egy pár forró virslit, ami különösképpen finomnak tűnt. Nem gondolt többé nevelőapjára, akit rettenetesen utált, szinte betegesen irtózott tőle. Megtapogatta még mindig sajgó tenyerét, amin néhány be nem hegedt seb árulkodott arról a küzdelemről, amit ezzel „vén gazemberrel folytatott esélytelen. Bandi bácsi sokkal erősebb volt nála. Zavartan a fejéhez kapott, és megigazította azt a hajtincset, amit a szabóollóval az öregnek a nem sikerült levágni. Megrázkódott, még mindig érezte, ahogy az öreg a mellén térdel, és védekező kezeibe hasított a csattogó fegyverként használt krómacél olló. Láta az öreg mögött az anyját – az előszobai átjáróban – a konyhaablakon beömlő fény sziluetté formálta alakját, – nem segített. Aztán hirtelen vége lett, és a keze csupa vér, berohant a fürdőszobába, s a tükörbe nézve elkeseredetten látta, csúnyán belenyírtak a hajába, de néhány tincs még maradt elől. "Azért belerúgtam jó alaposan a tökébe, mosolyodott el, akkor abba hagyta Bandi bácsi a vagdosást." Mélyet lélegzett, a Bástya sétányra érve letekintett a még sok helyen háborús romokat orzó budai utcákra. Vadregényes táj, ezt nagyon szerette.

Kibújni a társadalomból, kibújni minden kötöttségből, és csak szabadon kószálni. Szabadulni pedig csak kétféle képen lehetett, bűnözéssel vagy az örülettel. A bűnözéshez gyáva volt, és a haszon sem érdekelte. Döntött, örült lesz. Örült, akire nem vonatkoznak azok a szabályok, amik gyűlöletesek voltak számára. Emlékezett, hogy mikor még gyerek volt gyakran vitték pszichológushoz, ahol mindenféle rajzokat kellett készíteni, és figyeltek rá. Szeretett rajzolni. A rajzok és később az első vízfestmények voltak építőkövei annak a világnak, ami egyenlő volt a szabadsággal.

Ha örült – olvasta a 22-es csapdjában, ezt jelentenie kell – de akkor már nem örült, mivel az örültek soha nem jelentik ki magukról, hogy azok – tehát repülnie kell, felszállnia újra, azaz érintkezni kell azzal a félelmetes valósággal, ami körülvette. Így értelmezte magára Heller gondolatait, s remegni kezdett minden ízében. Ez a félelem pillanatnyilag megbénította, de csak egy pillanatra, aztán elhatározta megtanul örülni lenni. Egész gyűjteményt állított össze az örültekről szóló irodalomból, kezdve az Benedek Istvántól – Ken Kesey-ig. Majd könyvtárakba járt és itt is

kizárólag azokat a szakkönyveket olvasta, amiben az elmebaj tüneteit ismerhette meg. Néhány hónap alatt komoly szaktudást szedett össze ebben a műfajban. Lehet, hogy tényleg valóságában is őrült vagyok – állapította meg, hiszen pontosan úgy érzek, ugyanúgy viselkedek, mint az ismertetett kóresetek. Fájdalomherceg lett egyszeriben, egy reinkarnáció, verseket irt önmagához. – Istenem, de jó addig, amíg a szent őrület védelme alatt állok! Érezte valahogy kikerült a húsdarálóból, még ha ezen az áron is, de szabad lehet.

1975. november 16.

Három napja már nem ment haza. Három napja, jól érezte magát, nem üvöltött vele az anyja: – *Tamás, már megint összerugdostad a szőnyegrojtokat! És az ajtó is csupa új lenyomat, mondd, fiam te nem ismered a kilincset? Egész nap utánad kell, hogy takarítsak, hogy lehet egy fiúban ennyi gonoszság, hullafáradt vagyok érted, egész életemben csak dolgozok utánad, mondd, van benned egy csöpp kis szeretet? Az isten meg fog verni meglátod, ha így bánasz az anyáddal!* Úgy gondolta, a harmadik napon, hogy haza kell, hogy szóljon, hát felhívta édesanyját. Néhány csengetés után felvette, és még szinte meg se szólalt, de már hallotta: – *Hol voltál Istenátka? azonnal gyere haza, megértetted! ...Neem? Hát ez több a soknál! Annál a kurvánál vagy? Kiegyensúlyozottan, mint Bill Bibbit, ennyit válaszolt hidegen: – Nem, nem megyek. Nagykorú vagyok, itt maradok, itt. – Micsoda, ne felelj, mert megbánod, azt mond csak, hogy mikor jössz!!! – Úgy néhány év múlva talán....* Lecsapta a kagylót, majd kezével a haját kezdte birizgálni. Zsuzsa félig öltözetlenül hátulról átkarolta. – *Jól csináltad* – mosolygott rá, megrázva természetes vörös haját, egy mozdulattal visszarakta a tűt és felerősítette a lemezjátszó hangját. A Rolling Stones 2000 Light Years from Home című zenéje szólt...

Amikor becsengetett, anyja izgatottan az ajtóban várta. – *Te ezek szerint jársz még a pszichológushoz! Jól megjártad, mert kerestek a mentők! – Mentők? – Igen a mentők. Azt mondták be kell vigyenek a kórházba, és egy lezárt borítékot adtak át, Azt mondták ezzel jelentkezz Srágli doktornál haladéktalanul, aztán megkérdezték a tartózkodási helyed, én megmondtam hogy hol vagy az Eleonóra utcában. - Úristen anya! Te megmondtad?! És most hova menjek? Túrt a hajába rémülten. – Én megmondtam, hogy ne játszd a bolondot, mert megjáród, ugye megmondtam! Tamást páni rémület fogta el, felidéződött benne, minden, amit Ken Kesey könyvében olvasott. Végem van gondolta. Onnan nincs élve szabadulás. Három napig bolyongott az utcákon, Zsuzsához sem mert felmenni, egyik presszóból a másikba töltötték az időt, még szerencse, hogy Zsuzsának volt pénze. Ha szirénázó autót hallott, fejvesztetten berohant egy kapualjba, azt hitte valamennyien őt keresik.*

1970. június, Fonyód Bélatelep

Mostohaapám nagyon megvert, mert nem vettem le az ingem. A vér csurgott a lábamon. Napozni kellett volna. A gátlásosság ellen a legjobb gyógymód a botozás, most már tudom. Fél évvel később, a földre tepert, kezében egy szabóollóval, hogy megmutassa milyen a szép frizura. A védekezés hevében hajam helyett a kezem esett a fodrászszakma áldozatául. „ - *Már megint minden csupa vér!*” Az ember hiába takarít egész nap!”

2012. május 14. Külterület

Maga elé bámult, letörölte verítéktől gyöngyöző homlokát. Nehezen vette a levegőt, mintha aggastyán lett volna. Feszültségét enyhítendő, lehajtott fél deci kommersz gint, majd összerázkódott, de érezte a szorongása csökken. Édesanyja járt eszébe, azóta se tudott kimenni a temetőbe, pedig már hat év eltelt azóta. Milyen pokoli élete lehetett szegénynek. Egy ilyen fiú, egy ilyen gyerek, aki semmit nem értett belőle, aki még szeretni sem tudta talán, mert a félt tőle. De hogy is érthetett volna, mikor annyira zárkózott volt, mint egy ikon, egy holografikus képződmény, térhatással, de felismerhető tartalom nélkül. Szinte semmit nem tudott róla, csak jobbára zavaros legenda-szerű történeteket, valami ködös múltból, ugyanolyan ikonszerű nagyszülőkkel, és immár örökre rejtve maradt titkokkal. Tizenhét éves alig múlt, mikor jött a háború.

- Anyámat – a legenda szerint – nagyapám a pincében a szén alatt bújtatta, nehogy az elátkozott, egyenruhás gonosztevők erőszakot kövessen el rajta. Aztán szép lassan konszolidálódni kezdett a helyzet, és ebben a szürke és nyomorúságos konszolidációban kiderült súlyos tüdőbajt kapott, hosszú ideig élet és halál között lebegett. Gyógyszerek és kezelések tömegét szenvedte végig, és ezalatt alatt teljesen megváltozott. Elveszítette az érdeklődését sok minden addig számára fontos dolog iránt, például nem olvasott többé könyveket.

2011. szeptember 5.

Mindent elfedő porréteg. Semmire sem akart emlékezni. Nem akart visszagondolni a folyamatos családi veszekedésekre, kiabálásokra. Nyugodtnak és szelídnek akarta látni édesanyját, és határozott, erős jellemű férfinak édesapját. De hát az igazság nem ez volt, hanem ennek pontosan az ellenkezője. Évtizedeken át utálta saját anyját és megvetette apját. Azt a két embert, aki miatt immár nagyon hosszú ideje kellett ezen az istenverte bolygón tartózkodnia, mint ahogy a rabszolgák sem saját szándékukból töltik fogságban az idejüket.

– Ezt soha, senkinek nem mondhatod, megértetted! Még a legjobbnak hitt barátodnak sem!

Édesanyám, bocsáss meg! Apa ne haragudj! De hiszen mindkettő halott már, elvesztette őket. Félelem fogta el, a magány természetes félelme. Hová tartozik, ki ő tulajdonképpen? Nem tudott felelni erre és már nem is akart. Az emlékei porosak és hazugak voltak, ahogyan az érzései is hamisak. Árulónak érezte magát, semminek, csak torzónak, befejezetlen embernek, ha embernek egyáltalán.

- Mi van te Szabó, te tizenkét oldal, négy hasáb András! Nézd csak, ennyi, de ennyi van belőletek a telefonkönyvben!

- Ez a gonosz gyerek egy tál lencséért eladja az anyját, neki csak az apja a fontos, olyan, mint ő - egy Szabó - egy senki!

- Te nem idegbeteg vagy fiam, hanem gonosz, velejéig gonosz, ezzel is csak az anyádat akarod kínozni, de meg fog verni az Isten meglátod!

Fárasztó dolog gyűlölni. Munka. És én utálok dolgozni.

Anyám és apám. Nem tudtam szeretni, de megérteni talán ma már képes vagyok őket. Vagy ha megérteni nem is, de együtt érezni velük, vagyis érezni azt a szánalmat, amit veszendő emberek hanyatlása, bukása nyomán érezni képes az ember, ma már talán tudom.

- Be kell tiltani az alkoholt, a drogokat, a szexet, és az öröm valamennyi ismert formáját. Tegyük kötelezővé a büntudatot és vezeklést. Legyünk lelkileg igazán nyomorékok!

1963. Budapest, Sportkórház

Mandulaműtét. Fénylő, krómozott szerszámmal szétfeszítik a számat. Valamit az orrom elé tolnak, elkábulok, zuhanok befelé, mintha egy filmtekerccset látnék visszafelé pörögni felismerhetetlen lidérces alakokkal.

2002. február 25. Bicikliút Kelenföldről - Buda-Tétényig.

Koszhatár. Kelenföld, Szörnytelep. Démon negyed. Egy varjú keres élelmet az út menti mocskos fűben. Talán talál. Három luxuskutyát sétáltat egy plakátarcú emberi nőstény. – Vau, mondja a kecsesebbik uszár. A pocsolyában valami gyár egy részlete tükröződik. Fölötte a szürkés-sárga, fényét vesztett napkorong. Távolság felhőhasíték, egy piciny vékony sávban elővillan a kék ég. Jobbra irdatlan csőrengeteg, némelyik szokatlanul tisztán csillog. Ipari hangok. Bűdös van. Ecetgyár. A kopasz, szutykos fák között a beteg Duna szürke sávja. Aztán egy holtvágány rozsdás párhuzamosai. Elő-elő villan a szemét, a szívében minden színében. Kőverre tömött szemeteszsákok. Rózsaszín, krém-sárga, világoskék, és halványzöld. A tél divatszínei. A szem. Látásától megfosztott szem. Talán vak, de nem egészen. Jönnek az emberek. A szerves hulladék. A járda mellett, a gyepek csúfolt vegetációjában a friss kutyaszarból egy horpadt Red Bull-s doboz kandikál elő. Nézzük csak mi van még: tejeszacskó, csoki papír, ismeretlen eredetű üres nylonzsák, üdítő flakonok, megint tejes és kakaós-zacskók. Óriásplakát a háttérben, ismeretlen újeledelt kínál: A személyiségzavaros hamburger. Alul megy be, és felül jön ki. Raktárépület a Gyár utcában. NINIVE KFT. Ötven-egynéhány éves lestrapált, formátlan nő közeleg. Fején randa kalap, kikunkorodó, festett haja gúnyt űz csúnya arcából. Rám pillant, vakufény villan tébolyult szemében, majd hangosan felkacag. Torz hangja hosszan zeng. Nekem szól. A jövő.

2003. augusztus vége, lakótelepi lakás

Az újszülöttek folyvást sírnak. Így tiltakoznak a létezés ellen. Férfi: – *Most beszéljünk nyugodtan. Mi a bajod? Jó nincs pénzünk, de azért még emberek vagyunk nem?* Nő: – *Emberek? Inkább lennék állat, ha ezt nevezik emberinek.*

2008. november 5.

Egy elembertelenedett társadalom cinizmusa: *"Évről évre több a pszichés személyiség zavarban szenvedő hajléktalan. Rajtuk képtelenség segíteni, hiszen a legtöbbjük nem látja be a betegségét."* (stop.hu)

A tárgyi világ árnyékot vet, a lélek pedig átragyog a geometria falán.

Ha igaz, hogy az építészet erkölcs és filozófia, akkor az erózió lesz a jövő építésze.

2009. május 5. A Kánai út vége.

Előjáróban mindenképpen le kell szögezni, hogy az írás címében szereplő kánai szónak semmi köze a keresztény Jézus történethez két okból kiváltképpen: Az egyik, hogy a bibliai történet vidám, a másik, hogy azidőtájt nem ismerték még a tablettás borhamisítás tudományát. A Kánai út Budapest határában terül el egy újonnan épült lakóparkot szel ketté; nyugati oldalán a játék építőkockákra emlékeztető negyed, a keleti oldalon pedig a Magyar Labdarúgó Szövetség géniuszeit foglalkoztató irodaépület, míg délen, kissé lentebb, a régi patakából duzzasztott műtavak közelében a SPORTMAX nevű uszodakomplexum várja a luxus terepjárón érkező pénzcsinálástól megfáradt vendégeit. Valamiről írni, pontosan olyan, mintha nem írna semmit az ember. Nem írni. Valaki ír. Beszél. Megjelenít. Pontról pontra lépésről lépésre. De elvesznek a fogalmak. Eltűnnek. Halottak volnánk? Bár mozgások vannak, és hangokat formáló szájak. A beszélőszerv: a gégefő, a torok, a szájpdlás és a nyelv bizony működik, semmi kétség. Pantomimszerű mozdulatok a mellső végtagok kalimpálása segítik, illusztrálják a nehezen értelmezhető hangsorokat, talán mondatokat. Nem voltak sokan a pénztárnál a szupermarketben. Estefelé a jól öltözött kertvárosi zombik még inkább fantomszerű mozgása mellett valódi emberi lényt pillanthatott meg egy éber szem. Piszkos volt és elhanyagolt. Mindössze a mosoly, az eszelős, magáról mit sem tudó, szinte katatón vigyor árulkodott a különben meglepően szabályos arcon érzésekről. Az arc réveteg volt, de a hang, amit kiadott tagolt és értelmes. Tréfálkozni próbált a robotokkal. Azok nyomorultul erőlködve lesütötték a tekintetüket, és félreérthetetlen mimézissel adták át egymásnak a riasztó hírt: – Ez az ember büdös. Némelyikük fásult legyező mozdulattal jelezte: Semmi közünk az emberhez. Egy finomnak nem mondható hang, a pénztárosnő nevezetű automata a következőt susogta: – *A gyomor nem bírja.* Mintha ő is, ugyan géphez kötözött rabszolga, de rokonszenvezne a szagokra finnyás kertvárosaikkal. Mintha röpke pillanatokig, a gazdagokkal való együvé tartozást is átélhetné, ugyanazt, mint otthon a tévé előtt szappanopera nézés közben. Valahonnan a sor végéről egy hang, kissé érthetőbben intonált, közbevág: – *Nem asszonyom, nem a gyomor, a nyomor, érti...* Az ember három üveg tablettás bort vitt magával, le a kanyargó betonúton, keresztül a tóvárosi Kánai útnak csúfolt lakóparki lélekvesztőn, a villamossínek mögötti bozótosban rejtőzködő nylonsátrához, haza az övéihez...

Enkidu, Enkidu virrasztani próbálok.
Álmomban kígyót szőnek halál virágok

1993. július 9. péntek, déli órák. Esztergom, külterület, valahol a – 47°47'5.60"N, 18°43'34.11"E – közelében.

Az első betű. Aztán egy szó, szavak, mondatok. Összetett mondatok egymás után a téridő hullaszagú múlásában. Ott voltam. Igen ott. Megtörtént. De miről van szó? Miről beszélne a száj helyett a komputer? Az ízekről, az illatról, egy hangról, egy mondatról, vagy a látványról, ahogy lecsúszik a ruha rólad? Vagy, ahogy

megcsókoltál és a meglepetéstől nevetni kezdtem? Ez lenne a történet magja? Vagy csak a vágyakozásé, egy elfojtott vágyé, ami néhány órára, napra, hetekre – mindössze két hónapra teljesülni látszott? – Ne gondolj most rá! Ne gondolj rá és egyáltalán ne gondolkodj! Adja ki valami a parancsot a kocsonyás agyvelőnek. - Nem. Nem. Nem történt meg! Hazudok hosszú évek óta. De ha mégis megtörtént, akkor miért hazudok? El kell viselnem. - De mit? Talán az idő roskatag terhét, ahogy éjszakánként végre ágyamba kínoz? Több mint két évtized. Lassan negyed század. És akkor mi van? Ezért tettem magam tönkre. És mindent, ami élt, élni vágyott körülöttem. Egy reszketeg szivárvány a kormos ház falán, amit egykor magam lobbantottam lánggra. Azt mondja a száj: ez a szerelem. Emlékszik a bőröm és néhány csepp lehulló vérem, ami benned kering évezrednyire. A lassú folyam tanú rá.

A számítógép monitorablaka nem az idő és nem a tér ablaka. Mindössze egy látszólagos másolaté, gondolataim másolatáé. Annak a reménytelen próbálkozásnak, hogy rögzítsem a történeteket.

1993. december vége, Big Mambó söröző, Mária utca

Kint már órák óta esett. Az asztal lapját bámulta, előtte félig megivott sör. Gyorsan körül nézett, mintha valakire várna, s csakugyan várt. Nem merte magának se pontosan megmondani kire. A bárpult, a kissé beteges, kékesszürke neonfények, a fakó, unott arcú pincérek, már ügyet sem vetettek rá. Keveset fogyasztott. Aztán valaki leült az asztalához, beszélgetni kezdtek, bár később semmire sem emlékezett. Mintha némafilm képsorokban látná saját magát.

–*Mit kérsz?* Szól hozzá a csapos.

–*Egy sört, és egy fél Portorikót.*

A poharat bámulja, a felfelé szökő buborékokat. Felhajtja a rumot, fogja sört, visszamegy a helyére. Érti az ital hatását. Eszébe jut egy mondat, megrázkódik. Az emlékek dacolnak az akarattal. Az igazi tettek akarattunktól függetlenek, egyszerűen csak végbemennek. Belső képek, hangok, mondattöredékek, kavarnak.

1994. február. Kelenföldi pályaudvar, éjjel 11 óra 2 perc.

Hideg piszkos, sárgásszürke neonszínek. Minden mintha le lenne hányva. Egy fél fordulat jobbra, és valóságában is ott van az emberi jelenlét bizonyítéka: Hányás az oszlop mellett...

"Mitől lesz valami tökéletes? - Ha nem hagyunk teret és időt a kételyeknek. A kétely az emlékek reakciója, a meg nem valósult lehetőségek lázadása"

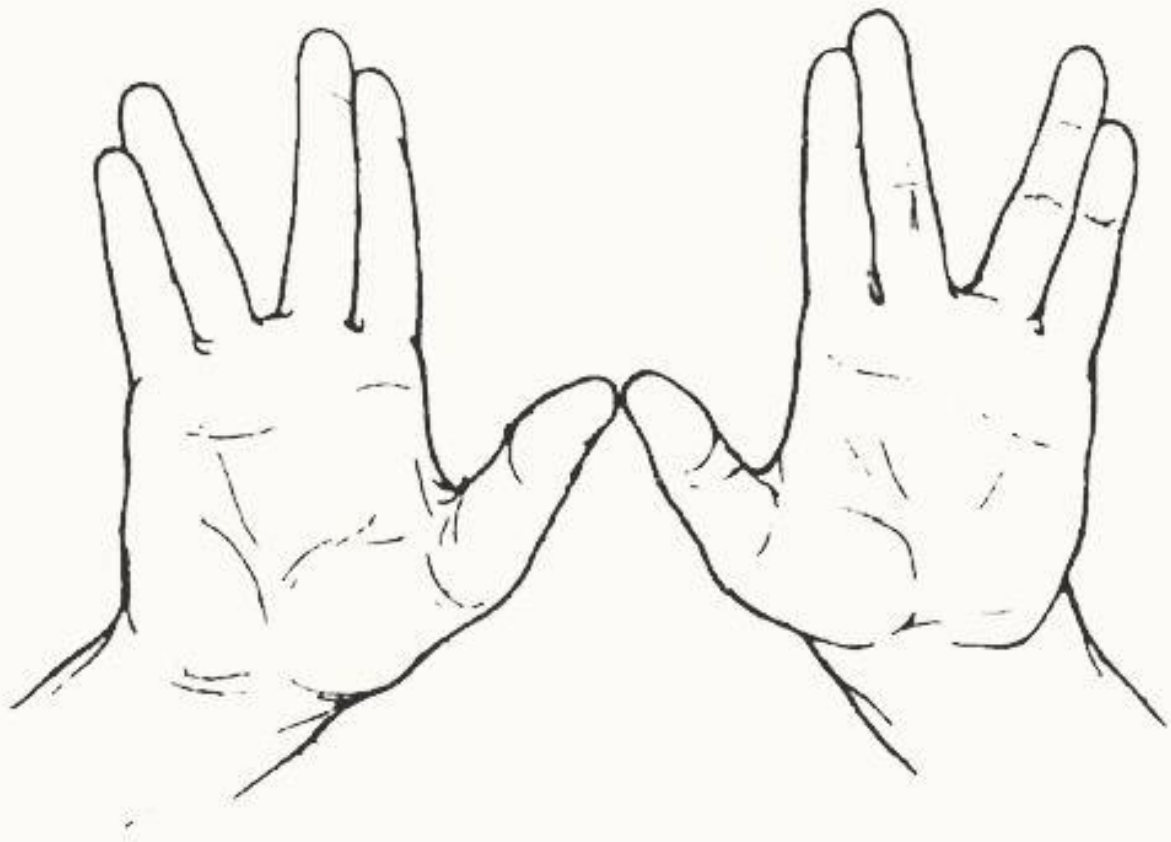
2011. november 14. Külterület

Az élet akkor jelent valamit, ha élünk. Nem csúszó-mászókét. Nem elő roncsként tengődve valami ostoba reménységért. Az életosztón más. Ez a sajnálatosan és erőszakosan jelenlévő készítés - legyen ez gyávaság, vagy mit tudom én - csak ostoba magyarázat. Itt vagyok. Igen a valóság parányi töredékében, személyre szabott és menthetetlen ösztönlétemben. Talán nem kell magamnak elvégeznem azt, ami egyszer úgyis bekövetkezik. Közhelyeken és melodramatikus firkálmányokon

kívül a bátorságot keresem: de helyette csak a tükörképem néz rám, szakállnyírás, vagy fésülködés közben.

- Ikarus halott. – Jelentette egy hang a miniszternek.
- Itt nem-igen lesz egyhamar röpködés!

"Kellott legyen a város burkán valami... egy sérülékeny pont , egy részecske, amely gyenge, ám mégis képes arra, hogy megmozdítsa, felforgassa az egész rendszert. Ez volt az , amelyről a szövegek nem tájékoztattak, bujkáló természete, rejtőzködő életformája miatt, ám mégis szilárdan éreztem, létezik. Valahogy így nevezhették magukat egymás között: Az ELLENÁLLÁS. "

Vége (?)

